

tage en behandling i lighed med den, som konventionen fastlægger for krigsfanger.)

2. Forud for resolutionsforslagets fremlægelse i udvalget konsulterede den afro-asiatiske gruppe for at få bredest mulig støtte til forslaget forskellige delegerationer. Dette førte bl. a. til, at en direkte anbefaling til sikkerhedsrådet om at træffe foranstaltninger under pagtens kap. VII bortfaldt, og at konstateringen af en fredstrusel blev flyttet fra den operative til den præambulære del. Disse ændringer var dog formelle snarere end reelle, for så vidt som opfordringen til sikkerhedsrådet om „passende foranstaltninger i overensstemmelse med pagtens relevante bestemmelser“ i den operative del af den endelige tekst på baggrund af konstateringen af en fredstrusel i præambulen tilsyneladende fortsat måtte være en opfordring til sikkerhedsrådet om iværksættelse af tvangsforanstaltninger i henhold til pagtens kapitel VII. Iøvrigt indeholdt som nævnt den i resolutionen til efterlevelse anbefalede rapport fra Namibia-rådet en sådan direkte opfordring.

3. Resolutionen blev den 24. november 1969 vedtaget i 4. udvalg med 83 stemmer for (afro-asiatiske, latinamerikanske og kommunistiske lande samt Grækenland, Irland, Israel og Spanien), og 2 imod (Portugal og Sydafrika), medens 18 afstod (vestlige lande, deriblandt de nordiske, samt Botswana, Gabon og Cuba). 8 latinamerikanske lande samt Lesotho, Malawi og Swaziland var fraværende.

Sverige udtalte forud for afstemningen, at FN må støtte Namibias folk i dets frihedsbestræbelser, Sverige stemte for generalforsamlingsresolutionerne 2403 (XXIII) og (2498 (XXIV)) — for førstnævntes vedkommende trods stærke forbehold — fordi spørgsmålet burde og fortsat bør behandles af sikkerhedsrådet. Sverige beklagede at måtte afstå på det foreliggende resolutionsforslag, bl. a. fordi Sverige ikke støttede Namibia-rådets oprettelse, der forekom at være en urealistisk fremgangsmåde, og anbefalingen om handling på grundlag af rådets rapport var i realiteten en anbefaling om sanktioner på utilstrækkeligt konstitutionelt grundlag samt om at bryde med universalitetsprincippet, som Sverige måtte

fastholde selv stillet over for grove provokationer. Derimod ville det være nyttigt, hvis sikkerhedsrådet ville studere problemer, der er rejst af Namibia-rådet, f. eks. med henblik på at formå alle stater til at afstå fra enhver handling, der indebærer nogen anerkendelse af Sydvestafrikas tilstedeværelse i Namibia, og med henblik på nøje at følge spørgsmålet om udenlandske økonomiske aktiviteter i Namibia og overveje, om medlemstaterne skulle beskatte deres nationale foretagender, som bedriver virksomhed i Namibia, af deres indtægter dér, og anvende provenuet til fordel for Namibias folk. Bistand til Namibia efter uafhængigheden bør forberedes, og konsultationer i medlemskabet om bistand til det namibianske folks ønske om frihed bør fortsættes.

Gabon, der afstod, udtalte i stemmeforklaring, at det ikke havde tilendebragt sine overvejelser om en ny strategi overfor race- og koloniproblemerne, og at det ikke ville støtte en urealistisk resolution.

4. Plenarforsamlingen vedtog den 1. december 1969 resolutionen (res. 2517 (XXIV)) med 92 stemmer for og 2 imod, medens 19 afstod. Stemmemønstret var som i 4. udvalg. 5 latinamerikanske lande, som var fraværende i 4. udvalg, stemte for i plenarforsamlingen.

Et af koloniudvalget fremlagt resolutionsforslag om petitionærer vedtoges henholdsvis den 24. november og 1. december 1969 enstemmigt af 4. udvalg og plenarforsamlingen. (Res. 2518 (XXIV)).

I resolutionen bemærkes, at koloniudvalget har taget hensyn til petitionerne i overvejelserne vedrørende situationen i Namibia, og at de af petitionærerne rejste spørgsmål, der vedrører FN's råd for Namibia, er blevet bragt til rådets kendskab, og petitionærernes opmærksomhed henledes på den af koloniudvalget afgivne beretning og på de af 24.samling vedtagne resolutioner i spørgsmålet om Namibia samt på beretningen fra FN's råd for Namibia.

Ved afslutningen af Namibia-spørgsmålets behandling konstaterede generalforsamlingens præsident, at der ikke under 24. samling var fremsat forslag med hensyn til udpegelse af en FN-kommissær for Namibia. Plenarforsamlingen godkendte derefter uden afstemning på præsidentens anbefaling at lade Agha Abdul Hamid, assisterende gene-